

Rada ERÚ

Energetický regulační úřad
Masarykovo nám. 5, 586 01 Jihlava

Č. j.: 11610-27/2019-ERU

V Jihlavě dne 12. ledna 2021

R o z h o d n u t í

O rozkladu společnosti **OTE, a.s.**, se sídlem Sokolovská 192/79, 186 00 Praha 8 – Karlín, IČ: 264 63 318 (dále též „odpůrce“), proti rozhodnutí Energetického regulačního úřadu č. j. 11610-14/2019-ERU ze dne 16. července 2020 (sp. zn. SLS-11610/2019-ERU), kterým Energetický regulační úřad ve sporném správním řízení vedeném podle § 17 odst. 7 písm. d) zákona č. 458/2000 Sb., o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích a o změně některých zákonů (energetický zákon), ve znění pozdějších předpisů, na návrh společnosti **BOCUS, a.s.**, se sídlem Ve svahu 482/5, 147 00 Praha 4 - Podolí, IČ: 648 29 707 (dále též „navrhovatel“), zastoupené Mgr. Patrikem Müllerem, advokátem, se sídlem Ovocný trh 573/12, 110 00 Praha 1, ve **výroku I.** rozhodl tak, že odpůrce je povinen zaplatit navrhovateli za elektřinu vyrobenou navrhovatelem v období od 1. května 2017 do 31. března 2020 podporu ve formě zeleného bonusu ve výši 2 567 682,84 Kč spolu se zákonným úrokem z prodlení ve výši 10 % p. a. z částky 1 660 149,82 Kč ode dne 13. listopadu 2019 do zaplacení, z částky 553 383,27 Kč ode dne 1. prosince 2019 do zaplacení, z částky 165 840,35 Kč ode dne 11. dubna 2020 do zaplacení a z částky 188 309,40 Kč ode dne 13. června 2020 do zaplacení, a náklady na uplatnění pohledávky ve výši 1 200 Kč, ve **výroku II.** uložil odpůrci povinnosti zaplatit navrhovateli náhradu nákladů řízení ve výši 9 438 Kč, Rada Energetického regulačního úřadu (dále též „Rada“) jako nadřízený správní orgán Energetického regulačního úřadu podle § 17b odst. 10 písm. b) energetického zákona rozhodla v souladu s § 96 odst. 2 tohoto zákona ve spojení s § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), po projednání v rozkladové komisi, ustavené podle § 152 odst. 3 správního řádu, takto:

Rozklad společnosti OTE, a.s., se sídlem Sokolovská 192/79, 186 00 Praha 8 - Karlín, IČ: 264 63 318, proti rozhodnutí Energetického regulačního úřadu č. j. 11610-14/2019-ERU ze dne 16. července 2020 (sp. zn. SLS-11610/2019-ERU) se zamítá a napadené rozhodnutí se potvrzuje.

Odůvodnění:

I. Správní řízení na prvním stupni

Energetický regulační úřad obdržel dne 14. listopadu 2019 návrh na zahájení sporného řízení, rozšířený podáním ze dne 30. dubna 2020, jímž se navrhovatel domáhal uložení

povinnosti odpůrci zaplatit navrhovateli v souhrnu částku 2 567 682,84 Kč, představující dlužnou částku podpory ve formě zeleného bonusu za elektřinu vyrobenou v bioplynové stanici o výkonu 0,07 MW, umístěné v Orlicích, 561 51 Letohrad (dále též „výrobná“), v období od 1. května 2017 do 31. března 2020, spolu se zákonným úrokem z prodlení a náklady na uplatnění pohledávky ve výši 3 600 Kč.

V rámci vylíčení rozhodných skutečností navrhovatel uvedl, že v minulosti podal proti odpůrci návrh na zahájení správního řízení, neboť mu odpůrce odmítl uhradit podporu ve formě zeleného bonusu za elektřinu vyrobenou v jeho výrobně v období od 1. listopadu 2016 do 30. dubna 2017, když se domníval, že navrhovatel provedl výměnou kogeneračních jednotek rekonstrukci/modernizaci dle § 12 odst. 1 písm. b) zákona č. 165/2012 Sb., o podporovaných zdrojích energie a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o podporovaných zdrojích“), a nárok na podporu mu tak zanikl. Energetický regulační úřad rozhodnutím č. j. 06799-35/2017-ERU ze dne 15. května 2019 (dále též „původní rozhodnutí“) návrhu navrhovatele vyhověl a uložil odpůrci povinnost dlužnou částku zaplatit, když došel k závěru, že nedošlo k novému uvedení výrobní do provozu a navrhovateli náleží právo na podporu ve výši stanovené pro výrobní uvedené do provozu do konce roku 2011.

Navrhovatel ve svých podáních zejména shrnul, že nyní mu odpůrce podporu za sporné období neuhradil s tím, že nesplňuje podmínku výlučného zaknihování akcií dle § 4 odst. 6 písm. c) zákona o podporovaných zdrojích a od 1. července 2019 se na něj nevztahuje výjimka z tohoto ustanovení dle § 4 odst. 12 uvedeného zákona, když od tohoto data není veden v seznamu zemědělců evidovaných Ministerstvem zemědělství. K tomu uvedl, že od původního rozhodnutí správního orgánu nedošlo ke změně v předmětu jeho podnikání, protože stále naplňuje znaky zemědělského podnikatele, což dokládá osvědčením o zápisu do evidence zemědělského podnikatele ze dne 4. listopadu 2019. V této souvislosti odkázal na aktuální znění § 2 vyhlášky č. 390/2015 Sb., o způsobu určení hlavního předmětu činnosti zemědělská výroba a způsobu vedení evidence seznamu výrobců s hlavním předmětem činnosti zemědělská výroba (dále též „vyhláška č. 390/2015 Sb.“), jehož podmínku v podobě předložení zprávy auditora každoročně do 30. června není schopen splnit, neboť jeho účetní období počíná 1. července a končí 30. června. Skutečnost, že v předmětném seznamu výrobců není veden, však neznamená, že jím není. K argumentaci odpůrce, že navrhovatel není registrován v jeho systému, zdůraznil, že neregistrování v systému odpůrce nemůže jít k jeho tíži, když právě odpůrce jeho výrobní ze svého systému neoprávněně odstranil. Z původního rozhodnutí vyplývá, že navrhovatel provedl toliko úpravu stávající výrobní při zachování podmínek původního data uvedení do provozu, původní registrace a nároku na podporu. Navrhovatel již v minulosti veškeré dokumenty, které nyní provozovatel distribuční soustavy požaduje, doložil a žádná změna mající vliv na jeho nárok na podporu u něj nenastala. Odpůrce však svévolně protizákonně odstranil výrobní ze svého systému, čímž navrhovateli znemožnil předat údaje o vyrobené elektřině. Navrhovatel proto tyto výkazy, jež nemůže do systému odpůrce předat, předkládá v nyní probíhajícím řízení.

Přípisem ze dne 2. prosince 2019 oznámil Energetický regulační úřad účastníkům řízení zahájení správního řízení, na něž odpůrce reagoval dne 17. prosince 2019. V tomto a následném vyjádření souhrnně uvedl, že respektuje původní rozhodnutí, podle kterého je na výrobní třeba pohlížet jako na uvedenou do provozu v roce 2011, nicméně navrhovatel

byl informován o tom, že musí splnit zákonné podmínky v podobě dokončení registrace a předání výkazů prostřednictvím systému operátora trhu. Odpůrce není za nemožnost registrace zodpovědný, neboť umožňuje novou kogenerační jednotku zaregistrovat jako podporovanou, nicméně příslušný provozovatel distribuční soustavy odmítl dle § 7 odst. 1 vyhlášky č. 9/2016 Sb., o postupech registrace podpor u operátora trhu a provedení některých dalších ustanovení zákona o podporovaných zdrojích energie (registrační vyhláška), ve znění pozdějších předpisů, ověřit údaje uvedené navrhovatelem v jeho žádosti, jelikož eviduje údaje odlišné. Kladné vyjádření provozovatele distribuční soustavy je přitom pro dokončení registrace nezbytné. Jakmile bude registrace dokončena, bude navrhovateli umožněno předat údaje o výrobě. Odpůrce v tomto případě nemůže nést odpovědnost za nevyplacení podpory. Ve vztahu k aplikaci výjimky pro zemědělské podnikatele dle § 4 odst. 12 zákona o podporovaných zdrojích uvedl, že se při výplatě podpory řídí platnými právními předpisy a nevstupuje do vztahu výrobce – Ministerstvo zemědělství. Ze sdělení Ministerstva zemědělství ze dne 24. září 2019 přitom vyplývá, že navrhovatel od 1. července 2019 podmínku pro výplatu provozní podpory nesplňuje.

Energetický regulační úřad přípisem ze dne 21. května 2020 poskytl oběma stranám sporu možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, které žádný z účastníků řízení nevyužil.

II. Napadené rozhodnutí

Rozhodnutím č. j. 11610-14/2019-ERU ze dne 16. července 2020 rozhodl Energetický regulační úřad tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozhodnutí.

Prvostupňový orgán v napadeném rozhodnutí uvedl, že na základě předchozího správního řízení a rozhodnutí Rady č. j. 06799-43/2017-ERU ze dne 17. září 2019 je nepochybné, že navrhovateli přísluší za uskutečňovanou výrobu elektřiny právo na podporu. Přesto podpora za období od 1. května 2017 do 31. března 2020 nebyla vyplacena, jelikož odpůrce sdělil, že navrhovateli bude vyhověno jen částečně, když nesplňuje podmínku výlučného zaknihování akcií podle § 4 odst. 6 písm. c) zákona o podporovaných zdrojích a od 1. července 2019 se na něj nevztahuje výjimka z tohoto ustanovení ve smyslu § 4 odst. 12 uvedeného zákona, neboť od tohoto data není veden v seznamu zemědělců evidovaných Ministerstvem zemědělství. Energetický regulační úřad uvedl, že nedokončení registrace ani nepředání údajů o vyrobené elektřině v systému odpůrce nemá vliv na zánik nároku na podporu, neboť navrhovatel veškeré potřebné kroky učinil a nedokončení registrace bylo způsobeno odpůrcem, který neověřil údaje evidované navrhovatelem a provozovatelem distribuční soustavy. Dle názoru prvostupňového orgánu se navrhovatel dostal do neřešitelné situace, když registrace nebyla odpůrcem umožněna, přičemž navrhovatel nemohl údaje o vyrobené elektřině vykázat. V zásadě byl takový výsledek způsobený rovněž nedostatkem prováděcí právní úpravy, která výslovně neupravuje postupy pro případ, že výrobcí byla v minulosti registrace výrobní zrušena, což se později prokázalo jako neoprávněné. Za takové situace je však třeba příslušná ustanovení registrační vyhlášky vykládat ve prospěch výrobce a umožnit provedení registračních úkonů. Stran splnění podmínek pro uplatnění výjimky dle § 4 odst. 12 zákona o podporovaných zdrojích Energetický regulační úřad uvedl, že podmínku zápisu v seznamu výrobců s hlavním předmětem činnosti zemědělská výroba zákon o podporovaných zdrojích ani vyhláška č. 390/2015 Sb. nestanoví. S neuvedením v seznamu výrobců s hlavním předmětem činnosti zemědělská výroba nelze spojovat negativní následek v podobě zániku práva na podporu.

Přitom ve správním řízení nebylo prokázáno, že by hlavním předmětem činnosti navrhovatele zemědělská výroba nebyla, protože není námitka odpůrce důvodná.

Ohledně výše podpory prvostupňový orgán uvedl, že odpůrce navrhovatelem tvrzené hodnoty a částky nerozporoval, protože z nich Energetický regulační úřad vycházel. Protože navrhovatel uplatnil v řízení toliko jednu pohledávku, byly mu přiznány náklady na uplatnění pohledávky ve výši 1 200 Kč. Prvostupňový orgán dále posoudil splatnost nárokové podpory, kterou je třeba rozdělit do dvou období, a v tomto smyslu přiznal navrhovateli úroky z prodlení v zákonné výši. Zároveň rozhodl o nároku na úhradu nákladů řízení ze strany odpůrce ve prospěch navrhovatele.

III. Rozklad odpůrce

Proti rozhodnutí Energetického regulačního úřadu č. j. 11610-14/2019-ERU ze dne 16. července 2020, které mu bylo téhož dne doručeno, podal odpůrce dne 30. července 2020 blanketní rozklad, který doplnil dne 10. srpna 2020. Odpůrce v podaném rozkladu navrhl, aby Rada napadené rozhodnutí zrušila a věc vrátila prvostupňovému orgánu k novému projednání, případně aby návrh sama zamítla. Zároveň požádal, aby bylo v souvislosti s uplatněním výjimky podle § 4 odst. 12 zákona o podporovaných zdrojích rozhodnutím postaveno najisto, zdali jsou podmínky uvedeného ustanovení splněny a pro jaké období.

Odpůrce v podaném rozkladu zejména zdůraznil, že registrace zařízení, resp. její změna, musí předcházet samotnému vykazování údajů o výrobě a spotřebě, a nesouhlasí s názorem prvostupňového orgánu, že by se mělo jednat toliko o aktualizaci údajů. Navrhovatel neevidoval výrobní zdroje v souladu s právními předpisy, nadto výměna tří kogeneračních jednotek za jednu novou zakládá povinnost zaregistrovat právě tuto novou kogenerační jednotku. Primárním účelem evidence podle energetického zákona je řádná registrace výrobních zařízení a evidence dat o výrobě a spotřebě, nikoliv výplata podpory. Pokud není zařízení registrováno a ověřeno, nelze podporu vyplácet. Odpůrce učinil vše, co po něm bylo možné požadovat, a odstranění nesouladu údajů je nutno řešit ve vztahu mezi navrhovatelem a provozovatelem distribuční soustavy. Nárok na podporu v případě navrhovatele vzniká až doložením splnění zákonných podmínek zprávou auditora za uplynulé období ministerstvu zemědělství. Odpůrce dále poukazuje na chybný závěr správního orgánu ohledně použití § 6, resp. § 4 zákona o podporovaných zdrojích.

Odpůrce nesouhlasí s názorem prvostupňového orgánu, že nerozporoval navrhovatelem předané údaje v probíhajícím řízení. Jmenovaný se k těmto údajům nemohl relevantně vyjádřit, neboť nárok navrhovatele za část období vůbec neuznává, nadto údaje nebyly předány v souladu s právními předpisy, ohledně čehož odkázal na rozhodnutí Rady č. j. 11921-49/2016-ERU ze dne 4. června 2020. Energetický regulační úřad vůbec nevyhodnotil, jaké finanční prostředky navrhovateli náleží. Odpůrce je připraven při splnění zákonných podmínek navrhovateli podporu v dalším zúčtovacím období po předání těchto údajů vyplatit. Ohledně uplatnění výjimky podle § 4 odst. 12 zákona o podporovaných zdrojích uvedl, že navrhovatel odpůrci splnění podmínek stanovených vyhláškou č. 390/2015 Sb. nedoložil, protože nelze přijmout závěr, že je splňuje. Závěrem odpůrce zdůraznil, že registrace navrhovatele byla dne 28. července 2020 dokončena vyřešením nesrovnalostí mezi navrhovatelem a provozovatelem distribuční soustavy. Ze strany odpůrce došlo k vystavení dokladů o podpoře za období od 1. května 2017 do 31. prosince 2017. Podpora za toto období odpovídá navrhovatelovu vyčíslení uvedenému v rámci aktuálního

správného řízení. Nárok navrhovatele za období od 1. ledna 2018 do 7. května 2020 odpůrce z důvodu nesplnění podmínky pro uplatnění výjimky dle § 4 odst. 12 zákona o podporovaných zdrojích neuznává. Protože nedokončení procesu registrace a nepředání údajů nebylo způsobeno jednáním odpůrce, nemůže být v prodlení s plněním a přiznání úroku z prodlení, jakož i přiznání nákladů na uplatnění pohledávky a náhrady nákladů řízení je tak irelevantní.

Navrhovatel se k rozkladu odpůrce vyjádřil dne 19. srpna 2020, když navrhl, aby Rada podaný rozklad zamítla. Připomněl původní rozhodnutí Energetického regulačního úřadu a zdůraznil, že odpůrce protiprávně v říjnu 2016 odregistroval navrhovatelovu výrobu. Poukázal, že rozklad neobsahuje sdělení, v čem odpůrce shledává napadené rozhodnutí nesprávným či rozporným s právními předpisy, a uvedl, že podání blanketního rozkladu není ve správním řízení možné, nadto odpůrce doplnil rozklad po lhůtě stanovené správním orgánem.

Dne 24. září 2020 následně navrhovatel doplnil do správného spisu zprávu auditora, žádost navrhovatele o zápis do seznamu výrobců s hlavním předmětem činnosti zemědělská výroba a účetní závěrku navrhovatele za období 1. července 2018 do 30. června 2019. Dne 10. listopadu 2020 přiložil rovněž zprávu Ministerstva zemědělství z 2. listopadu 2020, ze které se podává, že navrhovatel byl veden na seznamu výrobců s hlavním předmětem činnosti zemědělská výroba do 30. června 2019 a rovněž v období od 1. července 2019 do 30. června 2020 měl jako hlavní činnost zemědělskou výrobu.

IV. Řízení o rozkladu

Rozklad odpůrce byl podán včas a splňoval předepsané náležitosti. Rada k námitce navrhovatele konstatuje, že se v praxi neřídko objevují neúplné nebo blanketní rozklady, ve kterých podatel žádá o přiznání práva doplnit rozklad dodatečně. V takovém případě je podateli pochopitelně zachována odvolací lhůta již tím, že rozklad v zákonné lhůtě podá, byť nesplňuje všechny zákonem stanovené náležitosti. K odstranění vad podaného rozkladu proto správní orgán stanoví podateli usnesením lhůtu podle § 39 odst. 1 správního řádu. Takový postup je jako zákonný vyžadován např. soudními rozhodnutími Nejvyššího správního soudu. Energetický regulační úřad tak učinil usnesením č. j. 11610-16/2019-ERU ze dne 3. srpna 2020, které bylo odpůrci téhož dne doručeno, jímž byla jmenovanému stanovena lhůta 5 kalendářních dnů k odstranění vad podaného rozkladu. Odpůrce podaný rozklad doplnil dne 10. srpna 2020. Ohledně běhu lhůt Rada navrhovatele odkazuje na zákonná pravidla počítání času dle § 40 odst. 1 písm. c) správního řádu. Případl-li konec lhůty v uvedeném případě na sobotu 8. srpna 2020, bylo posledním dnem lhůty pondělí 10. srpna 2020. Odpůrce tedy doplnil rozklad ve lhůtě k tomu stanovené správním orgánem, a proto je na jeho rozklad třeba pohlížet jako na podaný včas a obsahující veškeré náležitosti.

Na základě podaného rozkladu Rada po jeho projednání v rozkladové komisi zřízené podle § 152 odst. 3 správního řádu a po projednání v rozkladové komisi rozhodla tak, jak je uvedeno ve výrokové části tohoto rozhodnutí, a to z následujících důvodů.

Podle § 89 odst. 2 věty první správního řádu přezkoumává odvolací správní orgán soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy. Podle § 141 odst. 9 správního řádu ve sporném řízení odvolací správní orgán přezkoumává napadené rozhodnutí jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání.

Po přezkoumání napadeného rozhodnutí dospěla Rada k závěru, že bylo vydáno v souladu s právními předpisy, splňuje obsahové náležitosti správního rozhodnutí a je přezkoumatelné. Byť má Rada za to, že stran doložení splnění podmínky pro aplikaci výjimky dle § 4 odst. 12 zákona o podporovaných zdrojích měl být navrhovatel v řízení na prvním stupni aktivnější a v tomto směru bylo třeba podklady proběhnuvšího řízení doplnit, s výsledkem projednávaného sporu se z níže uvedených důvodů ztotožňuje. Vycházejí z obecné zásady, podle níž tvoří správní řízení na prvním i druhém stupni jeden celek, provedla Rada rovněž doplnění části odůvodnění rozhodnutí prvostupňového orgánu.

Úvodem je vhodné upozornit, že původ projednávaného sporu spočívá v jednání odpůrce, který ke dni 26. října 2016 zrušil registraci navrhovatele v systému operátora trhu a přestal mu vyplácet nárokovanou podporu, neboť se domníval, že jmenovaný provedl výměnou kogeneračních jednotek rekonstrukci/modernizaci podle § 12 odst. 1 písm. b) zákona o podporovaných zdrojích a nárok na podporu mu tak zanikl. Následně byla navrhovateli rozhodnutím Energetického regulačního úřadu č. j. 06799-35/2017-ERU ze dne 15. května 2019 ve spojení s rozhodnutím Rady č. j. 06799-43/2017-ERU ze dne 17. září 2019 podpora za období předcházející nyní projednávanému sporu, tj. za období od 1. listopadu 2016 do 30. dubna 2017, pravomocně přiznána.

Energetický regulační úřad v původním rozhodnutí konstatoval, že výměna stávajících tří kogeneračních jednotek za jednu novou byla v uvedeném případě toliko opravou, nejednalo se o nové uvedení výrobní do provozu a navrhovateli náleží právo na podporu ve výši stanovené pro výrobní uvedené do provozu do konce roku 2011. V intencích uvedených rozhodnutí se tedy odregistrování navrhovatele v systému odpůrce, kterou odpůrce svévolně provedl, ukázala neoprávněnou. Byť odpůrce navrhovateli podle výše uvedených rozhodnutí podporu za období od 1. listopadu 2016 do 30. dubna 2017 uhradil, od 1. května 2017 její vyplacení opětovně odmítá. Nově však argumentuje tím, že navrhovatel není řádně zaregistrován v jeho systému, nadto již nesplňuje podmínky pro uplatnění výjimky dle § 4 odst. 12 zákona o podporovaných zdrojích.

Předně Rada připomíná, že právní vztahy vznikající při výplatě podpory byly opakovaně soudy prohlášeny za soukromoprávní (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 9 As 26/2017-34), byť s určitým veřejnoprávním prvkem, projevujícím se kogentně stanovenými povinnostmi v zákoně o podporovaných zdrojích, které upravují postupy odpůrce při administraci a výplatě podpory. Není tak pochyb o tom, že právní vztahy vznikající při poskytování podpory mají specifickou povahu i právní úpravu. V této souvislosti Rada akcentuje, že stran sporů o podporu ve vztazích mezi operátorem trhu a výrobcí elektřiny již v minulosti konstatovala, že operátor trhu není nadán pravomocí rozhodovat o tom, zda byly podmínky pro vznik nároku na podporu splněny, resp. zda tyto podmínky výrobce k určitému datu splňovat přestal, na základě vlastní autonomie vůle, ale toliko na základě autoritativního rozhodnutí správního orgánu nebo soudu. Jestliže tak má v tomto směru důvodné pochybnosti, musí postupovat zákonem stanoveným způsobem a sám iniciovat příslušné správní řízení.

Právní povaha odpůrce je totiž specifická, neboť je korporací státu a zároveň plátcem veřejné podpory, v důsledku čehož by mohl užitím veřejnoprávních oprávnění v soukromoprávních vztazích (např. pouhým rozhodnutím o nevyplácení podpory) podstatně narušovat soukromoprávní charakter předmětných právních vztahů, v nichž sám vystupuje. Proto je nutno dbát mj. na to, aby nedocházelo k protiprávnímu obcházení zákonem

stanovených povinností odpůrce. Tím, že operátor trhu bez dalšího přestane podporu výrobci elektřiny vyplácet, fakticky přenáší procesní aktivitu na výrobce, který je nucen prokazovat, že mu nárok na podporu vznikl, resp. nezanikl; přitom je to ale operátor trhu (odpůrce), kdo tvrdí, že výrobce (navrhovatel) podmínky pro výplatu podpory splňovat přestal. Takový postup obecně není možné přijmout. Pokud stát (ať již prostřednictvím jakékoliv entity) vystupuje v soukromoprávním vztahu, v němž se může projevovat do určité míry vrchnostensky, nemůže svévolně přenášet břemeno, jež by sám v souvislosti s vymáháním rozporované podpory musel nést, na soukromý subjekt. Proto je to právě odpůrce, kdo má v případě pochybností o oprávněnosti podpory povinnost využít soukromoprávních postupů, např. iniciovat řízení o vydání bezdůvodného obohacení, dovodí-li svou věcnou legitimaci, příp. řízení o návrhu na určení, že podmínky pro vznik nároku na podporu nebyly výrobcem splněny, prokázal-li by právní zájem na takovém určení.

Pokud jde o registraci, resp. neregistraci navrhovatele v systému odpůrce, je třeba konstatovat, že tato neregistrace nemůže být překážkou ve výplatě podpory, pokud ke zrušení registrace došlo ze strany odpůrce v rozporu s právními předpisy. Byť lze přisvědčit názoru odpůrce, že systém operátora slouží k evidenci a administraci podpory, Rada akcentuje, že z povahy věci nelze dopředu předjímat veškeré nestandardní situace, které v této oblasti mohou nastat a s nimiž uvedený systém logicky nepočítá. V projednávaném případě došlo v minulosti ke specifické situaci, kdy bylo nutné posoudit, zda u výrobní navrhovatele došlo k rekonstrukci/modernizaci ve smyslu zákona o podporovaných zdrojích, nicméně takové posouzení nenáleželo do pravomoci odpůrce a jak již Rada uvedla výše, odpůrce měl v tomto směru sám iniciovat příslušné správní řízení. Argumentuje-li však nyní tím, že navrhovatel podmínky pro výplatu nárokované podpory z důvodu neregistrování v jeho systému nesplňoval, je třeba připomenout, že to byl právě odpůrce, kdo jeho registraci bez právního důvodu zrušil. Paradoxně však nyní po navrhovateli požaduje, aby se do jeho systému zaregistroval znovu, jako by se jednalo o nový subjekt, resp. novou výrobní, avšak s příslibem, že předmětnou výrobní potvrdí jako uvedenou do provozu v roce 2011. Pokud by však sám odpůrce zmiňovanou registraci neoprávněně neukončil, byl by navrhovatel až do zrušení jeho licence na výrobu elektřiny ke dni 7. května 2020 registrovaným výrobcem. V důsledku těchto okolností je proto třeba učinit závěr, že je to právě odpůrce, kdo musí nést veškeré budoucí negativní následky s jeho nezákonným jednáním spojené.

Radě současně není zcela zřejmé, z čeho odpůrce dovozuje oprávněnost svého postupu, neboť energetický zákon, zákon o podporovaných zdrojích ani jejich prováděcí předpisy nestanoví povinnost, resp. oprávnění odpůrce ukončit v případě výměny výrobních zdrojů registraci evidovaných údajů. Naopak je třeba uvést, že pokud navrhovatel v minulosti v systému odpůrce zaregistroval údaje o sobě, o předmětné výrobně, jakož i o formě podpory, stal se k uvedenému datu registrovaným subjektem a jeho výrobní registrovanou podporovanou výrobní. V takovém případě proto měl právo legitimně očekávat, že mu zůstane po celou dobu provozu a zachování jeho původní výrobní rovněž stávající registrace nezrušena. Nadto již v původním rozhodnutí správního orgánu bylo stran výrobní navrhovatele konstatováno, že se datum jejího uvedení do provozu výměnou kogeneračních jednotek nezměnilo, proč je na ni třeba pohlížet jako na původní. Odpůrce podle názoru Rady vykládá původní rozhodnutí správního orgánu izolovaně, když z něj dovozuje pouze to, že navrhovateli zůstala zachována výše podpory pro zdroje uvedené do provozu v roce 2011, přesto po něm požadoval novou registraci, jejíž dokončení však neumožňoval. Takovému postupu však nelze poskytnout právní ochranu. Byť správní orgán v původním rozhodnutí

návrh navrhovatele na uložení povinnosti odpůrci zaregistrovat do systému operátora trhu dotčenou výrobu zamítl, z odůvodnění původního rozhodnutí vyplývá, že tomu tak bylo proto, že oprávnění, resp. povinnost zaregistrovat údaje o sobě, resp. o své výrobě v systému operátora trhu náleží ze zákona navrhovateli coby výrobci elektřiny. Nicméně tomu odpovídá právě povinnost odpůrce takovou registraci při splnění zákonných podmínek umožnit.

Rada v této souvislosti akcentuje, že je to právě odpůrce, kdo podle § 7 odst. 2 registrační vyhlášky ověřuje shodu zaevidovaných údajů s údaji z jiných zdrojů. Odpůrce tak dezinterpretuje prováděcí právní předpis, pokud sám sebe prezentuje jako subjekt bez jakékoliv vůle, který má pouze mechanicky přijímat stanoviska jiných subjektů. Postupy podle registrační vyhlášky přitom musí být prováděny tak, aby aplikací vyhlášky nedošlo k založení právních následků, které by byly v rozporu se zákonem o podporovaných zdrojích. Pokud je v § 7 odst. 4 registrační vyhlášky uvedeno, že *„Pokud operátor trhu zjistí, že se některé z údajů evidovaných výrobcem nebo výrobcem tepla v systému operátora trhu neshodují s údaji ověřovanými podle odstavce 2 nebo 3, není možné dokončit registraci podpory“*, vedl by striktní jazykový výklad uvedeného ustanovení k přepjatému formalismu a absurdním důsledkům. Situace předpokládaná v uvedeném ustanovení vychází z určitého nesouladu mezi údaji, který však nutně musí být v konečném důsledku určitým způsobem odstraněn. Pokud by výrobce předal údaje, které by neodpovídaly údajům od jiných zdrojů, znamenal by tento výklad, že by bez jakékoliv možnosti ovlivnění za strany výrobce nemohlo dojít k registraci podpory. Taková situace by ale podle registrační vyhlášky byla fakticky neřešitelná. Vždy proto musí k vyřešení rozporu mezi údaji určitým způsobem dojít, tj. operátor trhu musí registraci dokončit či nikoliv, a to na základě vlastního racionálního vyhodnocení, které provede. Pokud je nicméně shledáno, že výroba navrhovatele v minulosti v systému odpůrce registrována byla a k její deregistraci ze strany odpůrce došlo v rozporu se zákonem, měl dotýčný v souladu s účelem a smyslem zákona o podporovaných zdrojích navrhovatelovu opětovnou registraci přijmout. Nutno připomenout, že zákon o podporovaných zdrojích je založen na principu vyplácení podpory za vyrobenou elektřinu, která je předmětem podpory, jelikož splňuje podmínky nároku na podporu. Předmětem podpory podle zákona tak není výrobce či energetické zařízení (výrobna), ale právě vyrobená elektřina. Racionální úvahou lze proto dojít k závěru, že případný nesoulad údajů evidovaných o výrobě mohl být řešen až následně jejich aktualizací, se kterou zmiňovaná vyhláška počítá a na kterou příhodně odkazoval již prvostupňový orgán.

Absurdní důsledky striktního výkladu registrační vyhlášky pak lze příkladně prezentovat na následující situaci. Pokud by odpůrce v minulosti navrhovatelovu registraci neukončil a jmenovaný by byl v jeho systému nadále registrován, s účinností od 26. října 2016 by v důsledku změny jeho licence na výrobu elektřiny jím evidované údaje neodpovídaly údajům vyplývajícím z rozhodnutí o změně uvedené licence. Nicméně zákon o podporovaných zdrojích ani jeho prováděcí předpisy pro takový případ výrobcem ve vztahu k nároku na podporu žádný negativní následek nestanoví. Ustanovení § 8 registrační vyhlášky pouze zakotvuje povinnost výrobce v případě změny údajů tyto údaje neprodleně v systému operátora trhu aktualizovat; operátor trhu pak ověří aktualizované údaje postupem podle § 7 registrační vyhlášky přiměřeně. Pokud by tedy navrhovatel aktualizaci předmětných údajů v souladu s rozhodnutím o změně jeho licence provedl, paradoxně by se, stejně jako v nyní projednávané situaci, aktualizované údaje shodovaly s údaji plynoucími z rozhodnutí o změně licence na výrobu elektřiny, nikoliv však s údaji evidovanými provozovatelem distribuční soustavy, neboť ve vztahu k němu zůstal navrhovatel po celou dobu nečinný.

Již prvostupňový orgán však v tomto směru příhodně uvedl, že jistě nebylo účelem zákonodárce, aby bylo výsledkem nastíněné situace neumožnění aktualizace evidovaných údajů a neuhrazení podpory ze strany odpůrce. Nicméně navrhovatelova výrobní by byla v systému odpůrce dále registrována, a navrhovatel by tak (na rozdíl od nyní posuzované situace) byl schopen prostřednictvím systému odpůrce předat výkazy o vyrobené elektřině, jejichž nepředání je nyní odpůrcem namítáno.

Podle § 4 odst. 6 písm. d) zákona o podporovaných zdrojích se podpora elektřiny z obnovitelných zdrojů nevztahuje na elektřinu vyrobenou výrobcem elektřiny z obnovitelných zdrojů, který vůči operátorovi trhu nesplní vykazovací povinnost podle § 11a odst. 6, odst. 7 písm. a), 8 nebo 9 uvedeného zákona. Byť je tedy ve standardních případech právo na podporu ze zákona právě splněním vykazovací povinnosti podmíněno, opětovně je třeba zdůraznit specifickou nyní projednávané věci. S ohledem na výše učiněné závěry Rady je proto třeba uzavřít, že pokud by odpůrce neoprávněně navrhovatelovu registraci nezrušil, potažmo, pokud by navrhovatelovu opětovnou registraci bez dalšího přijal, mohl jmenovaný potřebné údaje prostřednictvím systému odpůrce vykazovat, čímž by namítané předpoklady pro přiznání nárokové podpory splňoval. Navrhovatel v takovém případě nemůže odpovídat za prodlení s předáním potřebných výkazů, neboť nemožnost jejich předání prostřednictvím systému odpůrce sám nezpůsobil. Naopak je to právě odpůrce, kdo musí za prodlení při výplatě podpory odpovídat, neboť v důsledku jeho jednání toto prodlení nastalo. Jakkoliv se takové konsekvence mohou zdát odpůrci nepřiměřené, jde v podstatě o důsledek nastavení systému výplaty podpory, jakož i konstrukce uvedených vztahů jako vztahů soukromoprávní povahy.

Ačkoliv i navrhovatel svým nekonáním ve vztahu k provozovateli distribuční soustavy zjevně pochybil, když u něj řádně neaktualizoval údaje o předmětné výrobě, Rada akcentuje, že žádný právní předpis nespojuje s nenahlášením změny technických údajů o výrobě provozovateli distribuční soustavy, ani s nesouladem registrovaných údajů s údaji evidovanými provozovatelem distribuční soustavy možnost operátora trhu nárokovat podporu nehradit, nadto, jak již bylo zdůrazněno výše, operátor trhu není oprávněn takové rozhodnutí svévolně učinit. Stejným způsobem lze vypořádat i námitku odpůrce, že navrhovatel ani před 26. říjnem 2016 neevidoval výrobní zdroje v souladu se zákonem. Takovou argumentaci nadto považuje Rada za účelovou, neboť jednak tuto skutečnost odpůrce v řízení na prvním stupni netvrdil, jednak až do října 2016 navrhovateli podporu vyplácel a uvedenou skutečnost s negativním následkem v podobě nevyplacení nárokové podpory nespojoval. Odpůrce se tak zjevně snaží ospravedlnit neoprávněnou deregistraci navrhovatele, potažmo neumožnění jeho opětovné registrace. Kromě toho po 26. říjnu 2016 nedal odpůrce navrhovateli k aktualizaci údajů v souladu se změnou jeho licence vůbec prostor, když bez dalšího registraci jeho výroby k 26. říjnu 2016 ukončil a následně přestal navrhovateli podporu vyplácet.

Odkazuje-li pak odpůrce na rozhodnutí Rady č. j. 11921-49/2016-ERU ze dne 4. června 2020, z něhož analogicky dovozuje nutnost vykazovat údaje prostřednictvím systému odpůrce, Rada k tomu uvádí následující. Z uvedeného rozhodnutí se podává, že nárok na podporu vzniká na základě § 6 odst. 2 zákona o podporovaných zdrojích, nicméně uplatnit jej lze až splněním vykazovací povinnosti dle § 6 odst. 3 uvedeného zákona, který s odkazem na právní předpis určuje, za jakých podmínek bude podpora vyplacena (*podpora z vysokoúčinné kombinované výroby elektřiny a tepla se poskytuje na množství elektřiny*

vykázané výrobcem, a to v termínech, v rozsahu a způsobem podle prováděcího právního předpisu). Rada zde nespátřuje odklon od uvedeného rozhodnutí, neboť jednak řešilo zcela skutkově i právně odlišnou situaci, a to problematiku vykazování dle § 6 odst. 3 zákona o podporovaných zdrojích a související prováděcí právní úpravy, pokud jde o běh lhůt dle uvedených předpisů, pročez nejsou jeho závěry na nyní projednávaný případ aplikovatelné, jednak právní úprava podpory elektřiny z obnovitelných zdrojů v § 4 zákona o podporovaných zdrojích neobsahuje ustanovení podobné § 6 odst. 3 uvedeného zákona, pročez nelze takovou úpravu analogicky použít. Na tomto místě je možné přisvědčit námítce odpůrce, že se v projednávaném případě uplatní § 4 zákona o podporovaných zdrojích, nikoliv jeho § 6, jak uvádí prvostupňový orgán v napadeném rozhodnutí, nicméně tato skutečnost nemá s ohledem na výše učiněné závěry Rady na hodnocení věci žádný vliv; nadto ohledně výjimky z povinnosti mít výlučně zaknihované akcie, která bude Radou řešena níže, je právní úprava u obou ustanovení totožná.

K otázce aplikovatelnosti výjimky dle § 4 odst. 12 zákona o podporovaných zdrojích je v prvé řadě třeba uvést, že v posuzované věci není pochyb o tom, že navrhovatel v seznamu zemědělských výrobců v minulosti veden byl a odpůrce mu nárokovanou podporu vyplácel. S účinností od 1. ledna 2019 však došlo ke změně způsobu určení hlavního předmětu činnosti zemědělská výroba podle § 2 vyhlášky č. 390/2015 Sb., na niž § 4 odst. 12 zákona o podporovaných zdrojích odkazuje. Nově tak byla do uvedeného ustanovení vložena povinnost dotčených subjektů předložit každoročně do 30. června (poprvé tedy do 30. června 2019), zprávu auditora za předchozí kalendářní rok, která prokazuje, že se výnosy ze zemědělské výroby dotčeného subjektu za poslední uzavřené účetní období podílí na celkových výnosech z podnikání více než 50 %. Novelizovaná vyhláška však zjevně nepočítala se situací, kdy účetní období dotčených subjektů nemusí nutně odpovídat kalendářnímu roku, což je právě případ navrhovatele, jehož účetní období končí právě ke dni 30. června. Pokud teprve dne 30. června 2019 skončilo navrhovatelovo účetní období, nemohl zcela logicky do uvedeného data požadovanou zprávu auditora předložit a novelizované ustanovení se na něj a jemu podobné subjekty stalo prakticky neaplikovatelným, neboť v úvahu přicházelo toliko předložení zprávy auditora za poslední uzavřené účetní období, tj. za období od 1. července 2017 do 30. června 2018, které by však zamýšlený účel zákonodárce nesplňovalo.

Bez ohledu na výše uvedené má však Rada za to, že odkazuje-li § 4 odst. 12 zákona o podporovaných zdrojích na § 2 vyhlášky č. 390/2015 Sb., je pro účely poskytování podpory dle uvedeného zákona třeba tento odkaz na prováděcí právní úpravu vnímat racionálně, podle účelu a smyslu právní úpravy zákona o podporovaných zdrojích, nikoliv formalisticky (takovým postupem by bylo, pokud by určitým subjektům byl upřen nárok na podporu bez racionálního důvodu na základě podmínky, kterou objektivně nemohly ovlivnit). Účelem § 4 odst. 12 zákona o podporovaných zdrojích je totiž bezpochyby stanovení zvláštního a z hlediska právního administrativně jednoduššího režimu zemědělských výrobců elektřiny z obnovitelných zdrojů energie ve věci dokládání nároku na podporu, nikoliv podpora subjektů formálně evidovaných v seznamu, který je nadto zjevně možné doplňovat i zpětně a který proto ve vztahu k aktuálnímu stavu zemědělských podnikatelů proto nemá absolutní vypovídací hodnotu.

S ohledem na tyto skutečnosti došla Rada k závěru, že pro účely poskytování podpory podle zákona o podporovaných zdrojích není stěžejní formální uvedení v seznamu

zemědělských výrobců, ale splnění materiálního hlediska podle citovaného ustanovení, tedy zda výrobce splňuje podmínku pro tento zápis, tj. zda se jeho výnosy ze zemědělské výroby za poslední uzavřené účetní období v součtu podílí na celkových výnosech z podnikání více než 50 %. Pokud navrhovatel uvedenou podmínku do příslušné změny vyhlášky č. 390/2015 Sb. splňoval, není namístě jakkoliv odůvodněná domněnka odpůrce, že tuto podmínku splňovat přestal; navíc právě z důvodu neuvedení zápisu v seznamu zemědělských podnikatelů, který je však sám o sobě logicky až formálním následkem splnění materiální podmínky více než 50 % podílu výnosů ze zemědělské výroby na celkových výnosech z podnikání. Jakkoliv odpůrce standardně pro účely uplatnění výjimky podle § 4 odst. 12 zákona o podporovaných zdrojích formálně přejímá seznam vedený Ministerstvem zemědělství, nutno konstatovat, že pokud jde o sporné případy, jako je nyní projednávaná situace navrhovatele, pak neuvedení v předmětném seznamu nutně neznamená to, že dotýčný jako hlavní činnost zemědělskou výrobu materiálně nevykonává, nýbrž to, že formálně splnění této podmínky Ministerstvu zemědělství zprávou auditora neprokázal. I v této souvislosti je pak nutné zopakovat, že pokud měl odpůrce v tomto směru pochybnosti, měl sám iniciovat příslušné správní řízení a nikoliv o zániku nároku na podporu svévolně rozhodnout.

I přes výše uvedené skutečnosti však Rada musí přisvědčit odpůrci v tom, že je to právě navrhovatel, kdo byl povinen splnění materiálních předpokladů pro uplatnění výjimky dle § 4 odst. 12 zákona o podporovaných zdrojích ve sporném řízení prokázat, avšak po celou dobu řízení na prvním stupni tak neučinil a prvostupňový orgán se s touto skutečností dostatečně nevypořádal. Odpovědnost za prokázání tvrzení, ze kterých navrhovatel vyvozuje skutečnosti sobě ve prospěch, totiž leží na navrhovateli, který však v tomto ohledu nebyl v řízení na prvním stupni vůbec aktivní a podle názoru Rady své důkazní břemeno v tomto směru neunesl. Následně ale v řízení o rozkladu předložil správnímu orgánu dokumenty, ze kterých lze učinit závěr, že navrhovatel v posuzovaném období materiální podmínku více než 50 % podílu výnosů ze zemědělské výroby na celkových výnosech z podnikání objektivně splňoval.

Rada se proto musela vypořádat se skutečností, že navrhovatel předložil v řízení o rozkladu nové důkazy. Ve vztahu ke zprávě auditora a účetní závěrce za období od 1. července 2018 do 30. června 2019 je třeba konstatovat, že uvedené důkazy mohl navrhovatel předložit správnímu orgánu již v řízení na prvním stupni, když napadené rozhodnutí bylo vydáno až dne 16. července 2020. Přitom k novým skutečnostem a návrhům na provedení nových důkazů, které účastník řízení uvede až v průběhu odvolacího řízení, se přihlédne jen tehdy, jde-li o takové skutečnosti nebo důkazy, které nemohl uplatnit dříve. Byť z předmětné zprávy auditora vyplývá, že byla vyhotovena až dne 7. září 2020, je zřejmé, že vztahuje-li se k období od 1. července 2018 do 30. června 2019, mohl navrhovatel zajistit její vyhotovení již v druhé polovině roku 2019. Ve vztahu ke sdělení Ministerstva zemědělství ze dne 22. října 2020 a s tím související účetní závěrce za období od 1. července 2019 do 30. června 2020 pak lze uvést, že z logiky věci navrhovatel uvedený důkaz v řízení na prvním stupni předložit nemohl.

Ustanovení § 82 odst. 4 a § 86 odst. 3 správního řádu posiluje koncentrační zásadu správního řízení, jejímž smyslem je zabránit tomu, aby si účastníci řízení úmyslně některé důkazy šetřili až pro odvolací řízení. Pokud je to možné, má se tedy správní řízení odehrát před orgány prvního stupně. Obecně je proto vyloučeno, aby účastník řízení uplatňoval

v odvolacím řízení takové skutečnosti a důkazy, o kterých věděl již v průběhu řízení na prvním stupni a mohl je tam bez potíží uplatnit. Je notorií, že uplatnění koncentrační zásady je plně namístě právě v řízeních zahajovaných na návrh, neboť je v zájmu navrhovatele, aby shromáždil a správnímu orgánu předložil všechny potřebné doklady. Otázkou zůstává, zda je třeba § 82 odst. 4 a § 86 odst. 3 správního řádu uplatnit v řízení o návrhu bezvýjimečně. Rada má za to, že nikoliv, neboť pokud by měla napadené rozhodnutí zrušit a vrátit prvostupňovému orgánu k novému projednání právě a pouze za účelem doplnění dokazování s tím, že má navrhovatel v novém řízení doložit, že jeho výnosy ze zemědělské činnosti tvoří více než 50 % výnosů z celého podnikání, jednala by tak čistě formalisticky, neboť navrhovatel již požadované dokumenty v řízení o rozkladu předložil a Rada je na jejich základě sama schopna spornou otázku posoudit. Rovněž prvostupňový orgán by v takovém případě logicky vycházel z toho, co navrhovatel již doplnil, a na tomto základě by rozhodl stejně, jako rozhodl v napadeném rozhodnutí. Zároveň by bylo absurdní z tohoto důvodu návrh navrhovatele zamítnout, protože při případném soudním přezkumu soud podle § 250e odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, není vázán skutkovým stavem, který zjistil správní orgán.

Takový postup by zřejmě nebyl ani v souladu se zásadou procesní ekonomie a proporcionality zakotvenou v § 6 odst. 2 správního řádu, podle níž má správní orgán postupovat vždy tak, aby nikomu nevznikaly zbytečné náklady, a dotčené osoby co možná nejméně zatěžovat. Rada proto spatřuje promítnutí obecné zásady přiměřenosti v tom, že přihlédně k důkazům, které navrhovatel předložil v řízení o rozkladu, a ze kterých vyplývá, že podmínky pro uplatnění výjimky dle § 4 odst. 12 zákona o podporovaných zdrojích v posuzovaném období splňoval. Protože ani při zrušení napadeného rozhodnutí by nedošlo k jinému výsledku řízení, než že by bylo nutno nárokovanou podporu navrhovateli v plné výši přiznat, a protože správní řízení na prvním i druhém stupni tvoří jeden celek, Rada část odůvodnění orgánu prvního stupně doplnila a s ohledem na následné doložení podkladů ze strany navrhovatele se s napadeným rozhodnutím ztotožnila.

Ve vztahu k výši nárokované podpory je třeba závěrem uvést, že výše provozní podpory v dokladech vystavených odpůrcem za období od 1. května 2017 do 31. prosince 2017 odpovídá navrhovatelovu vyčíslení uvedenému v rámci probíhajícího řízení. Nárok navrhovatele za období od 1. ledna 2018 do 7. května 2020, potažmo do 31. března 2020, však odpůrce z důvodu nesplnění podmínek pro uplatnění výjimky dle § 4 odst. 12 zákona o podporovaných zdrojích neuznává, pročež uvedené období, odpovídající nároku navrhovatele ve výši 1 902 698,52 Kč, označuje za sporné, nicméně ve vztahu k výši této podpory neuvádí ničeho. Protože Rada na základě výše uvedené právní úvahy dospěla k závěru, že podmínka pro uplatnění výjimky podle § 4 odst. 12 zákona o podporovaných zdrojích byla navrhovatelem i pro období od 1. ledna 2018 do 31. března 2020, potažmo do 7. května 2020, splněna, je třeba mu i výši nárokované podpory za předmětné období přiznat. S ohledem na výše učiněné závěry náleží navrhovateli rovněž nárok na úhradu akcesorických nároků, tj. úroků z prodlení, nákladů na uplatnění pohledávky, jakož i náhrady nákladů řízení tak, jak je uvedeno v napadeném rozhodnutí.

V. Závěr

Při přezkumu rozhodnutí Energetického regulačního úřadu Rada jako nadřízený správní orgán vzhledem k výše uvedeným skutečnostem dospěla k závěru, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu s právními předpisy, splňuje požadavky kladené správním

řádem na obsah správního rozhodnutí a je přezkoumatelné. Byť má Rada za to, že stran doložení splnění podmínek pro aplikaci výjimky dle § 4 odst. 12 zákona o podporovaných zdrojích měl být navrhovatel v řízení na prvním stupni aktivnější, a v tomto směru bylo třeba proběhnuvší řízení doplnit, s výsledkem projednávaného sporu se z výše uvedených důvodů ztotožňuje. Protože ani při zrušení napadeného rozhodnutí by nedošlo k jinému výsledku řízení, než že by bylo nutno nárokovanou podporu navrhovateli v plné výši přiznat, Rada rozklad odpůrce zamítla a napadené rozhodnutí potvrdila.

Poučení o opravném prostředku:

Proti tomuto rozhodnutí není dle § 17b odst. 11 energetického zákona přípustný opravný prostředek.

Ing. Stanislav Trávníček, Ph.D.
předseda Rady Energetického regulačního úřadu

Obdrží:

BOCUS, a.s., prostřednictvím Mgr. Patrika Müllera
OTE, a.s.